

Přibrzděte za minutu šest a užíjte si podkást společně s námi.
Sme Volkswagen Financial Services,
specialista na financování nových i ojetých vozů.
Vícena vdvojitvfs.cz
Já jsem ten chlapis z blochu 66,
narozen v Čiě se Arčiškosovenská republika Verehově.
Já mám druhý naroděni, to je 11.04.1945,
to bylo osvoboděni bochováltou.
Tak jsem se narodil bez rodice.
Musím se omluvit můj Český,
75 lidem nemluví Český a neslyšel Český,
takže scházejí mě slova.
Osobní svědectví, třeba 90. letého mošeho Kesslera,
přeživšího Holokaust,
nasvědzuje v Česku stále jen málo známí příběh židovských dětí,
zachráněných z koncentračního tábora Buchenwald,
Čechoslovákem Antonínem Kalinou.
V roce 2012, za to in memoriam,
dostal Kalina titul Spravedlivý mezi národy,
který stát Israel uděluje lidem,
kteří ryskovali život při záhraně židů před Holokaustem.
Blok 66 byla ubikace dětí
v koncentračním táboře Buchenwald v Německu.
Je to jeden z důvodu, díky ním štuted' moše Kessler s námi sedí.
Bloku 66 se totiž odehrála jedna z méně známí,
ale oto úžasnějších záhraných akcí během Holokaustu.
Zorganizovalo jí podzimní politické hnutí v táboře,
konkrétně předák bloku 66 Československý občan Antonín Kalina.
Tento Český politický vězeň se rozhodl,
že z tábora zachrání více než tisíce židovských dětí.
Sám neměl nic společného sudajismem.
Chtěl prostě pomoci dětem, jiným lidským bytostem.
Rekli jsme si, že blok 66 by se měl v titulu knihy objevit,
protože to bylo místo optimizmu, naděje.
Bylo to místo, kde se Mošemu dostalo pomoci.
Kniha Chlapec z bloku 66, vniž zachytila vzpomínky Mošeho Kesslera
Izraelská akademička Limor Reghev, ted' vychází v Českém překladu.
I proto se po dekadách života v Izraily Moše Kessler do Prahy vrátil.
O svůj příběh se s Českou veřejností dělí schodou okolností v době,
kdy se naplno rozhořel ozbrojený konflikt mezi Izraelem a militantním hnutím Hamás.
Jakou perspektivou ho vnímá 93 letý přeživší holokaustu,
pamětní kválky i prvních měsíců existence státu Izrael?
A v čem jsou příběhy, na kterých se zakládá část identity dnešního Izraele,
důležité z pohledu akademičky, která se dlouhodobě věnuje Izralskopalistinskému konfliktu?

V podkástu 559 nesnabízíme svědectví mošeho Kesslera a refleksi Limor Regev.
Je 4.6.20. tady Jelenka Kabrhelová a 559.
Spravodajský podkást ceznam správ.
Pane Kesslere, mohl byste českým posluchačům a českému publiku připomenout,
jak strastiplná ta cesta ten zhrůz holokaustu byla.
Byste tu příležitosti vydání českého překladu knihy vašich spomínek,
která vypráví příběh toho, jak jste přežil holokaust.
Můžete popsach, jak byl příběh vaší rodiny a váš.
Narodil jsem se v obci Běrechovou na Zakarpacké ukrajně.
Je to místo, kde bylo první gheto,
kde nazisti zhromažďovali židovské obyvatelstvo.
Od tamtúdhó převáželi na neznámé místo.
Když přišel transport, lidé netušili kam odýždějí.
Často si mysleli, že je převážejí za prací.
Vlaky ale mířili do osvětimi Birkenau.
Po příjezdu, když přišel transport,
lidé netušili kam odýždějí.
Často si mysleli, že je převážejí za prací.
Když přišel transport, lidé netušili kam odýždějí.
Po příjezdu jsme netušili, kde jsme a co se bude dít.
Nevěděli jsme, že jsme ve vyhlasovacím táboře.
Nasledovala první selekce, kde nás nazisté rozdělili
na schopné a neschopné práce.
A tam jsem se po prvé oddělil od své rodiny.
Vlak zabrzdil a zůstal stát.
Neměli jsme po nětí, kde jsme.
Otevřili se dveře.
Měli jsme odozvišné šrampa, na kterou jsme měli vystoupit.
I schody byl dozvysoko, takže jsme museli se skočit.
Starší lidé a děti potřebovali pomoc
a najednou se odkud si vynořili podivně vyhlížející
muži s ohlenými hlavami a v prvovaných mundůrech
připomínajících pižama, který pomáhali potřebným dostat se dolů.
V rukou drželi obužky, kterými nás popohánili ven.
Poněkolika dnech temném, k prasknutí nadspenem dobyčáků
jsem byl rád, že jsem konečně venku.
Při selekci jsme my vězni museli utvořit dvě fronty.
Mužišli na jednu stranu ženy a děti na stranu druhou.
Mezi námi procházeli starší vězni,
kteří pomáhali nově příhozí rovnat.
Jeden z nich mě říká, ať si dostoupnout do druhé fronty,
do té mužské. Ať řeknu, že mě je už 16.
Chvíli jsem váhal a pak jsem to udělal.
Zběhl jsem do druhé fronty a při selekci jsem řekl,

že mě je 16 let.
Tam mi pak ukázali, kterým směrem mám jít.
A díky tomu tu s vámi sedím.
Díky raděť cizího člověka a tomu,
že jsem zahl, že mě je 16 let.
Dostali jsme pokyn pokračovat dál do prava,
kde nás zapíšou a rozstřídí na práci.
Před námi se táhli dlouhé, dřevěné baráky.
V dálce jsme viděli komíny, ze kterých stoupal černý kouř.
Ne přišlo nám na tom nic divného,
měli jsme přece pracovat v továrnách.
Neviděli jsme, že v Birkenau je jen jeden druh průmyslu,
mašíné ře smrti.
Šli jsme dál.
Došli jsme na místo, kterému se mezi vězni přezdívalo Kanada.
Jsem se dodávkami svázila všechno zavazadla ponechaná na rampě.
Byhem čekání na registraci,
jsme sišeli první stríbyky informací o krematorích
a o díbelské lži,
díky které se němcům dářilo zajistit si součinnost
nic netušících obětí až do chvíle,
kdy už bylo pozděklás odpor.
Okolní svět nemohlo pochopit, co se v Osvětimi dělo.
Jen pro posloupnost, přijeli jsme do Osvětimi,
hned pokrátke karanténě jsme nastoupili do Lagiše,
což byl malý sousední pracovní tábor.
Tam jsme strávili několik měsíců,
než mě přesunuli do pracovního tábora o světím Tri Buna,
což byl jeden z pobočných táborů o světimi určeník o trocké práci.
Vyrábil se v něm kaučuk.
V roce 1944, kdy se do vychlazovací mašínérie dostali maďarští židé,
vymražďevali nacisté deně obrovské množství lidí.
V tůdobu už bylo v táborech slyšet, že se blíží fronta
a nacistické velení proto rozhodlo o postupném ústupu.
S Osvětimi začalo vypravovat pochody smrti
a tak vyrazil v lednu roku 1945 i tábor Buna.
Byl jsem sám.
Nedeli nám čas se připravit.
Kolem nás běhal SS-áci a žvali na nás rozkazy.
U brány se sradili do trojstupu a takhle smeta museli čekat
připravení vyrazit na pochod.
Dali nám jasně na jevo, že kdo neuposlekné rozkazy bude zastřelen.
Stmíválo se, ústě sněžilo.
Stáli jsme tam zmrzlí na kost, vyčerpaní a slabí.

Vyšli jsme z brány tábora a odbočili do leva na temnou cestu.

Pochodovali jsme s vyžným krokem v trojstupech,
kolem nás o zbrojení SS-áci, připravení kdykoliv střílem.

Udo se zastavil, aby si na chvíli vydechl,
byl na místě zastřelen.

V určitém okamžiku výstřely ustali,
ale zima a mrás nebyly o nic milozrnější.

Na pochod s mrtí jsme vyrazili v lednou 1945.

Byla zima, ale my jsme na sobě měli letní uniformy.

V té době už na cisté ani nevyrábil jiné.

Nafasovali jsme tedy letní hoděv
a v něm šli několik dní do tábora Glajvics,
který je na území Německa.

Tam náložili návlaky s otevřenými vagóny
a transportovali nás do Buchenwaldu.

A věděl jste v tu chvíli, co sedělo s vaší rodina?

Nevěděl jsem vůbec nic, nic.

Ta cesta byla strastiplná.

V otevřených vagónech bylo tak nadspáno,
že se v nich nedalo sednout.

Mačkali jsme se hlava na hlavě.

Část lidí neprežila.

Zbytek přeživších seděl hlava na hlavě.

Po cestě jsme jedli sníž.

Opravdu nevím.

Proce zrovna mě podařilo silou vůle vydržet,
tak ostatních podlešlo pokušení
a na posledy zavrlo oči.

Pamatují si, že jsem měl před sebou jediný cíl.

Neusnou, dýchat dál.

Poprním dní cesty přestalo sněžit.

Be sněhu nás začala trápit nesnesitelná žízeň.

Na jedné z zastávek jsem cítil,

že už to bez pítí nevidržím.

Přikázali nám na chvíli vystoupit
a já se rozhodl oslovit jednoho zvojáku.

Ačkoli to bylo životu nebezpečné,
jestli by nám nedalo trochu horké vody,
která vytékal asisterný úlo komotivy.

Řekl jsem svému přítališanimu,

že nás nejspíš nezabije,

ale i kdyby to udělal,

stejně náš život už za nic nestojí.

Voják našťestí souhlasil.

Voda, kterou nám přinesil nás, zachránila.
V Buchenwaldu proběhla další selekce.
Kdo mohl pracovat, něco se naučit,
šel na jednu stranu,
do ne, šel rovnou do plinu.
V Buchenwaldu byl děcký blok číslo 66,
kde bylo na tisíc dětí ve věku 12 a 16 let,
byli to jen chlapci.
Já jsem byl mezi nimi.
Blok 66 se nacházel ve spodní části tábora,
príska lesa.
To místo bylo obkopené bažinami a močály,
které představovali zdravotní riziko,
a odlavního tábora nás odděloval
vysoký plot nabitý elektrinou.
Žila tu asi tisícovka dětí.
Blok 66 byl nesmírně přeplněný.
Příčnici měli 4 nebo 5 plater,
ale ani na ně se všichni nevešli,
takže někteří zřejmě museli spát na zemi.
Přesto jsme byli v děčném za to štěstí,
protože naše podmínky byly výrazně lepší,
než lezbytku tábora, což nás zachránilo.
Za to všechno jsme vděčili členům
podzemního táborového hnutí našim vedoucím.
Kalina se o nás starala po všech stránkách,
nad kterými měl kontrolu.
Na rozdíl od toho, co jsme znali z jiných táborů,
nás tady nikdo nebyl, zacházeli s námi spravedlivě
a jídlo se přidělovalo rovným dílem.
Byli jsme většinou vyhledováni i v Buchenwaldu
jsme dostávali jen jednou deni řídkou polévku.
Ráno a večer jsme se museli spokojit z vodovou kávo.
Až když válka skončila, uvědomely jsme si,
že nám umístění v doku 66 skutečně zachránilo život.
Dnes jsme byli v Praze na vštívit hřbitov na Olšanech,
kde je hrob Antonina Kaliny.
Cítím, že ve mě je kus jeho života.
Antonin Kalina byl tím, kdo nás děti zachránil.
Nejen tím, že se staral o to,
abychom v Kinderbloccu měli lepší podmínky, co jíst,
abychom nemuseli na Appleplatz.
Těsně před osvobozením, před 11. dubnem 1945,
nám Antonin Kaliny byl, když byl,

když byl, když byl, když byl, když byl.
Těsně před osvobozením, před 11. dubnem 1945,
nám Antonin Kaliny řekl,
abychom se všichni zbavili židovských znaků
a vyměnili si oblečení s mrtvými polskými vězni.
Když pak SS-áci přišli do bloku,
Kalina tvrdil, že tam žádní židé nejsou,
čímž většinu děti zachránil.
Vzpomínáte si ještě, jak jste se cítil,
tehdy jako 13-14 letý chlapec,
když vaše dětství přetrhla druhá světová válka,
toho obrátila vzůru nogama.
Hned po osvobození přišli do tábora Američané
a začali rozdávat konzervy sídlem.
Tí, kdo ještě měli sílu, si pro ně běžili.
Všichni byli leta vyhladovět.
Ale kdo se najdle hned, tak to nepřežil.
Americká armáda nás umístila do SS-ckých bloků
a začala reconvalescence začali nás vracet do života.
Zůstali jsme tam ještě několik týdnů.
V kníze je velmi slavná fotka z té doby,
která později vyšla v novinách.
Udělalí Američané.
Jsem na ní zachycený já s kamarádem Shanim
a všechny další děti skindr bloku.
Sám jsem fotku viděl po prvé,
až před dvěma 3 lety, když vyšla v novinách.
Hárec. Překvapila mě, že jsem se tam našel.
A jak se to pak stalo,
že jste se schledal se svojí mamiňkou?
Američané nám přeživším nabídli ještě v táboře možnost,
že bychom mohli přes Franci emigrovat do spojených států.
Ale já i celá skupinka dalších kluků jsme to odmítli.
Chceli jsme se vrátit domů.
Chceli jsme zjistit, kdo se vrátil, kdo přežil, jak to tam vypadá.
Popravám, že jste se vrátil,
kdo se vrátil, kdo přežil, jak to tam vypadá.
Po pobytu v táboře jsme se zotavovali ještě několik týdnů
v sanatorium v Praze.
Tam nám dali trochu peněz,
a vystavili nám do časně doklady.
Takže jsme se se skupinkou kamarádů vrátili domů.
Doběrechova.
Našel jsem tam úplně zničené město.

Měl jsem ale štěstí.
Podkal jsem svojí se střenici,
přečkala válku v Budavešti a tak přežila.
V běrechovu také hledela příbuzné.
Vrátil se do bytu, ve kterém předtím naši příbuzní žili.
Ubytovala mě u sebe a řekla mi,
že moje matka je naživu a že se za pár dní vrátí.
Setkání s maminkou bylo hodně těžké, protože maminka hodně plakala.
Řekl jsem jí, že já už dal plakat, nemůžu.
Pro obato bylo velmi těžké.
Když jsme se uklidnili,
šli jsme se podívat do našeho původí.
V tu chvíli tam byla základ na sověcké armády.
Tak jsme dál zůstávali v bytě po příbuzních.
S maminkou a příbuznými jsme poválcem
luvili o možnosti odstěhovat se do Izrále.
Československou už tehdy podporovalo
nově vznikající stát Izrael, především s braněmi.
Přeživší z koncentračních táborů
dostali od československé vlády nabídku,
že se mohou usadit na státku.
Po sudeckých Němcích,
které vláda po odsunu znárodnila.
Tak se i část moji rodiny dostala do sudet.
Hospodařili jsme na státku,
který nám byl přidelen.
Pomáhal jsem s různými zemědělskými pracemi,
než jsme se rozhodli,
že se začneme připravovat na emigraci do Izrále.
Až bych se měl vyučit nějakému řemeslu,
které by mě v nové vlasti uživilo.
Když mě bylo 15 let,
odstěhoval jsem se do Jablonce nad Nisou,
abych tam by studoval šperkařství.
Když jsem složil zkoušky a získal výuční list.
Pak jsme se rozhodli emigrovat,
postavili jsme si dřevěný kontejner
a do něj složili své věci.
Na konci roku 1948
jsme vyrazili do Izrále.
Do Izrále jsme se dostali přes Itálii.
Několik dnů jsme čekali na loď
v italském Janově.
Přistáli jsme v přístavu Haifa

v lednu roku 1949.
Izraeli v tu chvíli byla válka
a já jsem jako jediný syn
své matky dostal odklad.
Nemusel jsem narukovat do armády hned
i když Izrael v té době potřeboval všechny síly.
O rok později jsem do armády narukoval.
Bylo to pro mě důležité období.
Dostal jsem zbraň československé výroby,
kterou československu dodávalo do Izraele.
A cítil jsem se velmi posílen.
Po letech bez moci, kterou jsem zažíval
za války, jsem konečně držel
v ruce zbraň a věděl jsem,
že když na mě budou střílet,
můžu se bránit a palbu opětovat.
Na svátky Chanuka jsem dostal
s armády pár dnů dovolenou
a tehdy jsem poznal svoji budoucí ženu.
Bylo jí 17, přišla s rodiči
na Chanukový večírek
a byla to láska na první pohled.
Až do dnešního dne jsou naše cesty spojené.
A hlavá mi Babatršan.
Vy jste do Izraele se přestěhoval
emigrovalisté ve chvíli, kdy se utvářel
nový stát.
Jak ním máte to, kam se duchem
ta země posunula?
Izrael se rozvinul i přes neprůznivou
bezpečnostní situaci.
Je to ekonomicky i jinak funkčným společnost.
Nedokážu hodnotit to, co se děje dnes.
Nedokážu říct, jak to může dopadnout,
ale věřím, že zvítězíme.
Vítězí, vířím.
A jak to vnímáte
čelí podle vás teď
Izrael existenčnímu ohrožení?
To, co se teď děje v Izraeli,
to, co udělal Hamás,
je snad horší, než to, co dělalo SS.
Zhlediska míry z věrstef
a hloubky toho, co provedli,

že nám, dětem, holik lidí unesli.
Hamás vyprovokoval válku, kterou musíme vyhrát.
Kde jel chaselit a Hamás,
že tohle je kajamiotiv.
Máme štěstí v tom,
jak k současné situaci
přistupují spojené státy,
že Izrael podporují.
Americký prezident Biden okamžitě přijel do Izraele
a řekl, že ve 40. letech
se zažidy nikdo nepostavil.
Teď se na naši podporu Izrael může spolehnout.
O tom, co jste prožil,
často vyprávíte mladým lidem a dětem.
Přiděla jsem na internetu nějaké přednášky
na univerzitách.
Co byste chtěl, aby si z něj odnesli?
I třeba v kontextu toho,
co se děje teď v Izraeli
a jaké reakce ze světa přichází?
Hlavním poselstvím knihy je to,
aby se podobné věci už nemohli odehrát,
aby se to znovu nestalo.
Tuto část historie si musíme připomínat,
tím spíš, že to není tak dávno,
co se to stalo.
A obecně o věcech je potřeba mluvit
a netutlatě.
Aby se pod hladinou vody netvořili
temné proudy, o kterých nevíme.
Musíme si připomínat lidskost
a základní hodnoty
a musíme také zůstat dělit.
Jen pokud to budeme pozorně sledovat
dokážeme věcem bránit
a předcházet.
Také sledom moc krát děkujeme za rozhovor.
Děkujeme.
Já
jsem vešste
rád
český lidi
a můžu těst
svojou jazykou

a rozumit
to zestalo.
Mám rád
ta chlata,
že jsem rozhodil
přesat
sefer historii
odnout le doktor
mořegers.
Já moc děkuju,
že jste s námi ten příběh s dílem.
Děkujeme.
Jedeme v tom stále s vámi.
Objevte svůj vysněnivů
s nejvíhodnější splátkou na trhu
od Volkswagen Financial Services.
Na www.fs.cz
můžete nové vozy s bohatou výbavou,
pojištěním a servisem
na operativní lýzink.
Limor Regev je
expertkou na mezinárodní vztahy
a Izraelsko-Palestinský konflikt
s Hebrejské univerzity Vieru Zalémě
a je autorkou prvotiny chlapec
z bloku 66,
která zachycuje příběh mošeho Kesslera.
Co vás
tak především holokaust
je neoddelitelnou součástí mého
života, patřím
k 3. generaci potomků
původně velkých židovských rodin
z Polska.
Mí prarodiče z obou stran
od tamtud uprechlí na sklonku 30. let
a jejich rodiče,
bratři, sestry, s trícové,
tety, bratrance a sestřenice
byli všichni vyhlazení
a splinováni v koncentračním
táboře Treblinka v roce 1942.
Pamatuju si,
jak jsem jako malá dívka chodila

k dědečkovi na návštěvu
a on si mě vždycky posadil na klín
a přeríkával mi jména všech
svých příbuzných, abych je nezapoměla
a možná, aby je on sám nezapoměl.
A bylo to vždycky moc dojemné
a já jsem už teď věděla,
že budu chtít jednou taky udělat něco proto,
aby byla vzpomínka na holokaust
uchována. A pak o mnoholet
později jsem narazila na mošeho příběh,
protože jeho vnuk je už od dětství
velmi dobrý kamarád mého nejstaršího syna.
A tak se naše rodiny sprátelili
a já v jednu chvíli zjistila,
co všechno moše prožil během holokaustu.
Když se konal obřad Barmycva
pro jeho vnuka,
dal mu moše jako dárek staré náboženské
knihy, které spolu s ním
přežili holokaust.
A v tu chvíli jsem věděla,
že pokud mi prokáže tu čest,
ráda bych se psela jeho příběh,
aby se o něm svět mohl dozvědět, protože
dlouhé roky o tom prostě mlčel.
A tak jsem za ním hned ten večer přišla
a řekla mu, že pokud se rozhodne
svůj příběh zdokumentovat,
byla by pro mě čest můstím pomoci.
On chvíli váhal, čemuž jsem samozřejmě
rozuměla, protože chápu,
že takový návrat do minulosti je těžký.
I já jsem z toho měl obavy,
abych mutím třeba nějak neublížila,
když otevřu staré hluboké rány.
Je to velká zodpovědnost
si takové věci vyslechnout
a nespůsobit přitom bolest.
Číst třeba i mezi řádky
a netrápit toho člověka přespříliš,
ale zároveň od něj získat všechny informace.
No a pak mi zavolal
a řekl, že je ochotno podstoupit

a tak jsme se nad tím jeho životním příběhem
začali pravidelně scházet
a dávat ho dohromady.
A já jsem opravdu šťastná
v první řadě z toho, že on sám
je s tím výsledkem spokojený.
Ale je těším je i to,
že ta kniha vyvolává zájem
na hře a lidé na ní načině reagují
a velmi často od nich zaznívá,
že by to měla být povinná četba
na středních školách po celém světě.
Myslím tedy,
že jsme společně udělali něco opravdu důležitého.
Tak kniha teď vychází v češtině,
v jazyce, který může Kessler mluvil o děctví
a děje se to ve chvíli,
která je pro Izrael obzvlášť těžká.
Nacházíte v tom příběhu něco,
co je i pro vás osobně relevantní,
když přemýšlíte o Izraeli, o Palestině
a o tom, co se teď děje.
Ano, samozřejmě.
Především bych řekla,
že ten příběh chlapce z bloku 66
je příběhem bojelického ducha
proti barbarství a proti temné stránce
lidské zkušenosti.
A je třeba tady rozlišovat
mezi politickými konflikty
výstaví jasně definované,
zlo a dobro.
A nic mezi tím.
Jste být na té správné straně
nebo na té špatné
a naštěstí pro mošeho se zrovna v Buchenwaldu
ze všech místv v Evropě
našlo dost lidí,
kteří se rozhodli v zepřídzu
postavit se na stranu dětí
a ochránit je předne bezpečím.
Ne protože jim jak zvlášť
záležilo na židech jako takových,
ale protože jim záležilo na lidství

a udělali nic špatného
a odcitli se v táboře
jen protože měli židovský původ.
Nebylo v tom nic politického,
nešlo o lásku k židům
nebo o nenávisť k židům
šlo o víru v člověka
a o boj za budoucnost lidství.
A úplně stejné je to teď.
V Izraeli probíhá konflikt
mezi Izraelci a palestinci
a to je konflikt, kde si člověk může vybrat.
Komu bude stranit,
jestli Izraelcům nebo palestincům
nebo palestinojného.
To, co Hamás provedl sedmého října,
nemá s politickým konfliktem
nic společného.
To palestince nijak nereprezentuje
a způjndoufám.
To reprezentuje opět jen
tu nejtemnější stránku lidské duše.
Někoho, kdo je tak plný nenávisť,
že dokáže působit boles dženám
a malým dětem,
a to tak brutálním způsobem, tak barbarsky,
že tam skutečně nelze
najít žádnou politickou rovinu.
Nebo palestincích.
To jsou zločiny proti lidskosti,
hrůzy, proti kterým by se měli
jasně postavit každý z nás a říct,
že něco takového nepodporuje.
A já bych si opravdu moc přála,
aby palestinci jasně dali na jevo,
že se od toho distancují.
Já se dokážu z totožnic lidmi,
kteří palestince podporují.
To je v pořádku, pokud jde o jiné situace,
opravo na sebe určení
a nezávislost.
Ale tohle není ten případ.
Tady se bavíme o teroristické organizaci
s rovnatelné s islámským státem

nebo s nacisty,
která má jen jeden cíl,
a tím není o svobození palestyny
ale zničení Izraele.
Aby v celé zemi od Jordánu
až ke střeozemnímu mořine byl žádný žit.
Posledním dotakle uvažoval
a mluvil, Bill Hitler,
takže já tam vidím úzkou spojtost
a doufám, že ji uvidí
zbytek světa a pochopí,
že to není ostraňení Izraelcům
v konfliktu s palestinci
ale oza ujetí postoje tam,
kde na jedné straně je lidství
a na druhé zlo.
A jak se cítíte, když sledujete reakce
ve světě, ať ve spojených státech,
v Evropě na blízkém býchodě
nebo i v rozvíjejících sezemích,
kde mnohokrát lidé ventilují
přesně to, co jste teď popsala?
O, je.
Cítím přitom v zásadě to,
že to je velmi nefair, protože se domnívám,
že je Izrael odsuzován za to,
že chce využít svého základního práva
se bránit.
Nemyslím si, že by se jakákoliv
země světa smířila s tím,
že má na svých hranicích
terroristickou organizaci,
trát už legytímní hranici své volně
překročí, vtrhné lidem do jejich
a pak i 1400 povraždí
a víc než 200 odveččí
jako rukojmí, při čemž se dopustí
tak ohavných zločinů,
jako je masové znásilňování na poli posetém
těli zabitých lidí
nebo uřezávání hlav dětí
před očima jejich rodičů.
Chci říct, že kdokoli v tuhle chvíli
demonstruje za palestince,

přehlízí to zásadní,
že je potřeba demonstrovat
proti těmto zločinů.
A pokud to neděláte,
že dokážu mít naprostou empatii
s nevinými palestinci,
kteří umírají v gaze.
Ale v Německu taky umírali neviní Němci,
protože se vedla válka proti nacistům
a nebylo na výběr.
Bylo třeba zničit režim
v čele s Hitlerem.
A v Japonsku na konci druhé světové války
také neumírali neviní lidé
proto, že by někdo chtěl zabít civilisty.
Ale proto, že válka není sterilní.
A někdy se prostě musíte zbavit vlády,
která ohrožuje svět
který extrémizmu z Hamásu
představuje hrozbu pro celý svět,
nejen pro Israel.
Takže já jsem přesvědčena,
že lidé, kteří teď demonstrují,
nevidí celý ten obrázek.
A myslím si, že kdyby se něco takového
stalo v jejich zemi,
také by od nás očekávali,
že podpoříme je,
a ne teroristy, kteří jim povraždili děti.
Mějte bychom vysvětlili,
že ve své akademické práci
se zabíváte studiím
Izrelskou palestinského konfliktu,
věnujete se řešení konfliktu
stahováním s území
mezinárodní mediací i tím,
jak Israel vyhodnout, co je hrozby.
Tohle všechno jsou témata kolem,
kterých se točí dění na blízkém východě
v těchto dnech.
Můžete se znalostí,
tohoto kontextu popsat,
jak si Izrelská společnost je schopná
s tím traumatem teroristického útoku Hamásu

poradit, a v co může
závětné socié, které se točí dělat
a kde to může toho vychodit?
Myslím, že to je závětné
i závětné socié,
tak především je Izrelská společnost
šokovaná a zdevastovaná,
protože ta zvěrstva
se děla přímo v domovech civilistů.
V místech, kde byste naprosto nečekali,
že tam někdo vtrhné,
zabije vám děti a otáhné vás do gazy.
Všechno ta strašná zvěrstva,
která tisíce teroristů
z Hamásu tenden napáchali.
Myslím, že to může Izrael vést
dvěma cestami.
Přité je první může dojít
k odbourání veškrédu věry,
kterou dosud Izraelci k palistincům měli.
Izrael vznikl jako post
traumatický národní stát
v důsledku holokaustu
a pouhý den po vychlášení nezávislosti
byl svými arabskými susedy napaden.
A tak si Izraelští občané hned
v počátku o svojili pocit
nebo snad životní postoji,
že musí mít neustále poruce zbraň,
které bych nám uchránili.
Šestidení válka do toho konfliktu
vnesla nový element
a to jsou okupovaná území,
což je trochu jiná záležitost.
Ale pokud se budeme znovu bavit o tom,
zdá věříme nebo nevěříme tomu,
že se s palistinci můžeme dohodnout
na nějakém mírovém uspořádání,
které by, jak pevně doufám,
vycházelo z dvou státního řešení,
tak ten devastující útok
ze sedmého řína může mít
za následek to,
pokud Israel nechá strah

a paniku vyvolanou bezpečnostními ohledy
pře moci touhu po míru.
To je tedy jedna možná cesta.
A já doufám,
že se po ní naše země nevidá,
protože to není tak,
že si můžete vybírat,
s kým uzavřete mír.
A palistinci jsou na téhle půdě naši partneri.
A tak chci věřit,
že Israel poté, co zlikviduje Hamás,
protože nemá jinou možnost než Hamás zlikvidovat,
Hamás nevědná váza palistince
a jak doufám, ani je nereprezentuje.
Že pak skrátka,
Izraelci budou truchlit nad tím,
co se stalo a nikdy na to nezapomenou,
ale dokážou znovu věřit těm palistinciům,
kteří nepodporují Hamás,
těm neviním civilistům,
kterým Hamás také ubližuje
a společně s nimi se vydat
cestou mírového urovnání konfliktu.
V to doufám.
Nevíme o všem, kam nás zavede realita.
Myslím ale, že by opravdu pomohlo,
kdyby Izraelci uviděli
a vyšli podporu ze strany palistinciů.
Ne podporu Izraela
jako politické entity,
ale Izraelců jako lidí,
kdyby se jim dostalo slov účastit
a porozumění, které v poslední době
přicházalo třeba ze strany
arabských Izraelců.
Noho z nich dalo na jevo,
že nepodporují vraždění
genocidního typu, jakého jsme byli světky.
A kdyby to udělalo víc lidí
dokonce i tě, kteří s Izraelem politicky
nesouhlasí, kdyby řekli,
že to nejen o Izraelcích a palistinciích,
ale o nás jako lidských bitostech,
že to je oboji za lidskost

a odcouzení nelidského barbarství.

Pak si myslím,
že by palistinci dokázali
proniknout k srdcím Izraelců
a pomoci v zájemném porozumění
a přesvětlení,
že z nás mohou být partneri,
že můžeme žít společně
a možná budeme mít jednohodné imír.
Až se tu nedůvěru,
podezírání až patné pocity

.
Je to ale vůbec možná,
když vezmeme v potas násilí,
které mu tu dochází.
Izrael se
hopitelně brání,
ale kritiskove připomínají,
že jsou to do velké míry palistinští civilisté
v gaze, kdo platí za kroky Hamásu
vysokou cenu.

Je možné za takhle komplikované
situace prorazit,
že mi se to společně
nesouhlasí.

komplikované situace prorazit z, která mezi oběma stranami vyrostla,
když lidé i vycházejí z jiných informací, jinak se k té současné situaci vztahují.
Vy si dokážete představit způsob, jakým tak rozdílné společnosti osloví.

Nevím, kež bych na tuto otázku měla odpověď, ale znovu, Hamás si zvolili palestinci v gaze, aby
území spravoval.

Zároveň si ale chopil moci na city force?

Ano, ale předtím se konali volby.

Nedokážu říct, zdajem můžeme považovat za legitimní čině, nejsem odbornice na palestinskou
vnitřní politiku.

Ale doufám a věřím, že palestinci teď možná mají šanci se za sebe postavit.

Pokud si přejí dynou správu než správu Hamásu, možná je právě teď často říct.

Nevím, proč se tak neděje.

Možná se bojí, možná Hamás podporují, ale Hamás je podle mě zodpovědný za občany pás magazy.
Izrael je může varovat, říct tím, aby se přesunuli nebo opustili svá obidlí a neviní civilisté, se tak
mohli vyhnout bombardováním.

Všichni vrátele mého si nasou vojáci, z nám je od narození.

Neublížili by živé duši civilisty v boji, pokud to je možné.

Nikdo nechce obyvatelům gazy ubližovat.

A znovu, stejně tak jako nikdo nechtěl ublížit za druhé světové války civilním obyvatelům dráždian.

Ale americká armáda a spojenci museli drážďiany bombardovat, pokud chtěli Hitlera porazit. Válka není sterilní, dochází vník chybám a bohužel někdy není na výběr. Chtěla bych doufat, že svět, společně s nevinými obyvateli v gazedá Izraeli šanci se bránit, aniž by přitom trpěli civilisté. Nikdo v Izraeli ani izraelské armády není na missy, jejímž cílem by bylo vraždit neviné palestince. Ale situace je strašná a Hamás nedal Izraeli na výběr. Myslím si, že ani Česká republika, ani spojené státy nebo německo, Francie, Británie, žádná země by se nechovla jinak, kdyby čilila podobné situaci, jaké byl sedmého řína vystaven Izrael. Změnila jste důvěru mezi Izraelci a palestinci, a mnohé se točí kolem důvěry i v mezi národním prostoru. Prořadu lidí, jak uvádějí je těžké věři tomu, že Izelská armáda skutečně dbá na životy civilistů v gaze, kdy s gazi každý den přicházejí zprávy o civilistech zabitých při bombardování. Jak je to z důvěrou v samotném Izraeli? Po těch utocích rada Izralců mluvila o tom, že ty události odtrásli jejich důvěrou v Izralskou vládu i v Izralské ozbrojené síly. Soutit v Izraeli cítit následky toho odřesu, a je možné důvěru obnovit. Oktober 7. Dojíte nějaké reprekačení na to, a možná to důvěřit? Myslím, že v Izraeli máme velký problém s důvěrou části veřejnosti v Izralskou vládu. Je to především záležitost posledních desetím měsíců. Kdy se odehrála celá série protivládních demonstrací kvůli snaze kabinetu Benjamina Netanyahu a prosadit reformu soudnicty. Do útoku ze sedmého hřina byla Izralská společnost hluboce rozdělená. Jak měla, ale přijde nebezpečí z vnižku? Izraelci mají tendenci se okamžitě semknout a myslím, že teď je země jednotná tak, jako v posledních měsících rozhodně nebyla. Lidé si navzájem pomáhají a dělají všechno proto, abychom toto obtížné období zvládli, ale musíme rozlišovat mezi vládov a armádov. Rada Izraelců možná dokonce i většina společnosti, podle mě momentálně není spokojená s vládou. Důvodem jsou její předchozí kroky i to, že premiér Benjamina Netanyahu odmítá převzít odpovědnost za vše, co se stalo. To naopak Armada udělala. Jasně řekla, že vyvodí ze selhání důsledky, i když ze všeho nejdřív musí řešit válku s Hamásem. Takže důviera Izraelců ve vládu je nyská, ale důviera v Armádu je podstatně vyšší. Sedmí říjen určitě způsobil velký propad. Armada lidem nepřišla na pomoc v čas. Vedlo k tomu víc zůvodu. Hamás odvedl pozornost Armády, selhali i z pravodajské služby. Osbrojené síly budou jednoznačně muset dukladně prošetřit, co všechno se v ten den stalo. Z druhé strany Armada je organizací, kde každý z Izraelců někoho má, slouživní naše děti, naše manželé, naše odcové. A i proto Izraelci důvěřují tomu, že Armada nejde vraždit civilisty. V gaze umírací vilní obyvatelstvo ze dvou důvodů. Někteří neopustili prostor, o jehož vyklizení je Izraelská Armada požádala. Možná odejít nechťeli, možná je Hamás nutí, aby zůstali. Možná někdo ale nemohl, protože je třeba stadi, nebo nemohoucí.

Někteří možná nemohli, ale pokud jsou například v nemocnicích, tak by měli být chráněni.

Lidé vzahraničí velmi rychle přicházejí z odcutky,
třeba když došlo k výbuchu v nemocnici v gaze,
svět okamžitě přijal za svou palestinskou verzi,
aniž by ověřil zdato je, nebo není pravda.

Izrael okamžitě čelil obviněním, přišli protesty, nepokoje, demonstrace.

Lidé ani nepočkali, než se zjistilo, co se vlastně stalo.

I když pak vyšlo na jevo, že šlo o chybně vypálenou palestinskou raketu,
která původně mířila na Izrael.

Já žiju ve středu Izraele.

Moše žije v Ramat Gan, u Tel Avivu.

Je mu 93 let a čelí bombardování.

Nepovedlo se jim ho zabýv, díky Bohu,
jen díky tomu, že se Izrael snaží chránit veřejnost
proti raketovým štítem Iron Dome.

Jehož ukole mě likvidovat rakety vypálené hnutím Hamás.

Jen v posledních dvou týdnech cítí v Izraeli dopady konfliktu úplně všichni.

U mě doma i u Mošeho doma se budí dětiv na prosté panice zvukem sirén,
které oglašují další raketové útoky
a jediný důvod, proč nejsou mrtvé, je ten,
že se je vláda snaží chránit.

Je velmi jednoduché vidět palestinské civilisty,
kteří umírají v gaze,
ale než lidé přijdou s odcutkem,

a než si udělejí názor,
měli by rozumět šersšímu kontextu.

Izrael je národ, který se té měř povedlo vyhladit,
a to nejen jednou.

Nejdřív v Evropě, pak čilil válce den po vytvoření vlastního státu,
později během jomky purské války,
kdy ho napadli okolní země a chtěli ho zlikvidovat.

Myslím, že tomu všemů by lidé měli rozumět
a měli by mít napaměti, že Izraelci, Židé,
se chtějí bráni.

Ano, v politické rovině můžete vynit Izrael,
že se nestáhnou z některých území.

Ale to je teď jiný příběh.

Je to příběh konfliktu, který se samozřejmě
musíme snažit vyřešit, musíme jednat o jeho urovnání,
věřit, že se ho povede narovnat.

Ale zabíjení civilistů to nejsme my.

A pokud k tomu během konfliktu dochází,
není to proto, že bychom si to přáli,
nebo že by to byl náš cíl.

Je to proto, že někdy bohužel,
není jiná volba.
A z pozice akademičky, která studuje konflikt dlouhodobě,
vidíte teď nějakou cestu, kde eskalaci současné situace?
Jediný způsob, jak je teď možné konflikt zmírnit
je podpořit Izrael v nezbytných bojových krocích vůči Hamásu.
Sou války, které si vybíráte,
a pak jsou války, ve kterých bojovat musíte.
A toto je jedna z nich.
Nejde o pomstu, jde o spravedlnost a lidskost.
A myslím, že pokud právě toto lidé na celém světě pochopí,
pokud v sobě dokážou najít empaty
a postaví se za Izrael,
pak může přijít druhý důležitý úkol.
Zjistit, jak můžeme pomoc obyvatelům
gazi znovu vybudovat své životy bez Hamásu.
Ažít v míru a v bezpečí,
které si zaslouží stejně jako Izraelci.
Leymor Regev, autorka knihy chlapec z bloku 66
a odbornice na Izraelsko-Palestinský konflikt
ze Hebrejské univerzity vědu zalemně.
Noc děkujeme.
A to je ze čtvrtého vydání
podcastu 559 Vše.
Pradte se k naším epizodám kdykoli.
Všechny jsou na seznam správách,
podcastových aplikacích i na platformě
podcasty.cz
Pokud pro nás máte nějaký tip,
komentář či dotaz, vyšete nám
naše adresa je za minutu 6
za vynáč soz.cz
Najdete nás i na sociálních sítích.
Instagram.com
když máte vystavit,
když máte vystavit,
Najdete nás i na sociálních sítích
Instagram a Twitter
Čerix.
To byla Lenka Kabrhelová.
Češím se zítra.